

Burja.

Burja trese našo hruško,
vije njene veje —
ah, lepo je biti burja —
veje in se smeje.

Veje vije, lomi, lomi
in se ne upeha —
ali slabo, slabo biti
slamnata je streha.

Burja strehe vse podere,
polja vsa prebega —
če pa jaz le stol prevrnem,
se že očka krega . . .

† Srečko Kosovel.

Oblaki.

Črni oblaki,
mračni junaki,
z dolgimi sivimi bradami,
zrejo čez goro
v taho dolino.

Tam pa oblaci,
stari junaki,
svoja so lica zagledali
v sinji vodici
ob beli vasici.

To so se svojih umazanih lic prestrašili,
sram jih je, pa so odjadrali . . .
Zdaj se jim smeje solnce sladkó.

Alfonz Gspan.

